ADNAN YÜCEL

rüzgârla bir

3.BASIM

YURT
KİTAP-YAYIN

RÜZGÂRLA BİR

© Adnan Yücel

© Yurt Kitap-Yayın

ISBN 978-975-7076-05-8
3. Basım, Nisan 2012, Ankara

Kapak Tasarım
Uğur Alparslan

Baskı Cantekin Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 15372

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com

www.yurtkitap.com

adnan yücel

rüzgârla bir

ADNAN YÜCEL

Şair, yazar (1953-) Elazığ'da doğdu, babası, bir kara yolları işçisidir. Orta ve lise öğrenimini Elazığ'da yaptı. Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1975). Daha sonra Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans öğretimi yaptı (1979). Elazığ-Karakoçan Lisesi, Ankara Yenişehir Lisesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi, Ankara Cumhuriyet Lisesi edebiyat öğretmenliği görevlerinde bulundu (1975-1987). Şu anda Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Türk Dili Öğretim Görevlisi olarak çalışmaktadır.

Yeni Adımlar dergisinde yayımlanan ilk şiirleriyle dikkati çekti (1974). Daha sonra *Özgürlük İçin Direniş, Yapıt, Sesimiz, Petek, Sanat Edebiyat 81, Yeni Olgu, Dönem, Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Yazko Edebiyat, Yaba Öykü, Yeni Şiir, Sanat Emeği, Anadolu Ekini, Temmuz, Tavır* gibi dergilerde; *Yeni Halkçı, Demokrat, Cumhuriyet* gazetelerinde yazmayı sürdürdü. AYKO'nun kurucuları arasında yer aldı ve yönetiminde bulundu (1981-1987). Şiirde yoğunlaştı.

Yapıtları

Kavgalara Sözlenen Sevda (şiirler, 1979)

Soframda Kaval Sesi (şiirler, 1982)

Bir Özlem Bir Türkü (şiirler, 1984)

Acıya Kurşun İşlemez (şiirler, 1985)

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (nehir şiir, 1986)

Rüzgârla Bir (şiirler, 1989)

Ateşin ve Güneşin Çocukları (nehir şiir, 1991)

Karacaoğlan (inceleme, 1992)

Çukurova Çeşitlemesi (şiirler, 1993)

Sular Tanıktır Aşkımıza (şiirler, 1998)

BİR YERALTI NEHRİNİ BEKLERKEN

Yanlışları kurumuş gözlerle bakıyorsun
Issız ufuklardaki renklere
Dalgaların yükselişini birer birer
Okyanusların gizli nakaratlarında
Ve tohumların
Dişleriyle saldırışını toprağın damarlarına
Seyrediyorsun
Ellerinde taşıdığın alevlerin ışığında

Durgun görünüyorsun sessiz
Ve uğultulu bir orman dinginliği ile
Işık hızıyla dolaşıyor oysa
Tarihin her kıyısını beynin ve yüreğin
Dalgaların dipten
Tohumların çekirdekten
Çoğalıp gelenini beklerken bile

Aldanmış mutluluklar çoktan terkediyor
O inanılmaz acıların savurduğu kentleri
Şimdi dostluk özlemlerinden öte
Birşeyler var dopdolu bakışlarında
Yeniden çoğalmaların altın zaferleriyle
Işık ışık uzanıyor göksel geleceklere

Yalnızca önderlik midir kitap bahçelerinde
Bilim bahçivanlığı gerektiren insana
Hayır benim yıllar boyu
Yoluna gönül koyduğum dost-hayır
Suyun da-toprağın da
Demirin de güzeldir bilinmeyen ülkeleri

Güneşi herkes sever bir duygu adına
Ya doğarken bir dağın görkeminden
Ya da batarken
Bir denizin kanlı yumuşak yüreğine
Olmayan bir ışığı yakmak gibidir oysa
Bizim gözlerimizle bakmak güneşe

Seyrine daldığın puslu ufuklarda
Şimdi ışıksız dolaşan çocuklar
O gün kurup salıncaklarını
Güneşin sonsuz ışıktan urganlarına
Ayaklarını yıldızlardan
Yıldızlara değdirerek sallanacaklar

Hiç mi hiç söz vermiyorum sana
Geçmiş mevsimlerden söz etmeyeceğime dair
Daha yaşanmamış günlerde yankılanıyor çünkü
Türkülerimizin sıcak öfkesi

Nasıl ki sevişmek yetmiyorsa birbaşına
Patlayacak bir silahsa öncesi
Belki bir-belki bir daha
Sonrası boş
Ve kalkıp gitmek oluyorsa yalnızca
Bir sigara yakıp
Dolaşmak oluyorsa gecenin aç yalnızlığında
Aynen öyledir
Zamanın bir boyutunu diğerlerinden ayırmak da

Ben de bindim otuzüç yaş çocukluğumun
O ışıktan salıncaklarına
Rüzgârlarla birlikte esişini bekledim
Baştan başa sevinç içindeydi İstanbul
Yanımda ortak dostumuz
Ki bana benzetirler içten gülüşünü
Ve çocuk saflığından
Bir anda çağlar aşan ölümsüzlüğe geçişini

Sen geldin sonunda
Esişinde hiç eskimeyen sonsuz bir bahar
Işıktan salıncaklarla doldu apansız
Soluğunu beklediğimiz parklar

O zaman başladı işte
Birer birer yükselmesi gerçek dalgaların
Sen-ben ve dostumuz
Tamamlanmıştı bütün boyutları zamanın
Ve dünyayı içinde eritmiş olan
Direncin çiçek açtığı o büyük yürek
Üçümüzde birden başladı dirilip dile gelmeye
Konuştukça çıldırdık
Dinlerken bitmeyen bir şiir olacak diye

Kaç yıl olmuştu uzak düşeli
Böyle ortak söylenen türkülerden
Doruklardan uçurumlara dökülen
Yedi renkli sevinçlerden
Ve en korkunç yangınların ortasında bile
Bahçe pınar düşlerden
Ki kurşun yarasına kalem sokmak cinsinden hani
Acısı yar olmuş dayanmış
Umudu nar olmuş çoğalmış
Dostlarla birlikte kol kola
kaç yıl olmuş söyler misin

Kaç bayrak dalgalanıyor şimdi
Gönül kalelerimizdeki burçlarda
Ve kimler utanç içinde bayraklaşanlara karşı
Pişmanlığa bürünerek dolaşıp çıkmazları
Gömülüyor karanlığa
Yaşam sınavında
Başarısız bir öğrenci hırçınlığında her biri
Düşüyor uçurumlardan
Uçurumlardan aşağı derin bir yalnızlığa

Bir saz kadar mutlu
Ve hüzünlü başlıyoruz bütün günlere
Ve bir türkü kadar sıcak
Biliyoruz ki dağların göğsünü saracak
Ve yerinden oynatacak olan şafak
Onuru ışık diliyle
Karanlıkta koruyanlarla başlayacak

Çocukların beklediği
Bin yıldır patlayan balonlar değil artık
Işıktan urganlarıyla
Yıldızlara uzanacak olan bir salıncak
İşte avuçlarımızda
Ölümsüz bir çiçeğin gelenek tohumları
İşte döl bekleyen toprak
Yoksa dün erkendi diyor o dost
Yarınsa yine geç kalınacak

TANRISIZ TÖREN

- Arşipel-

Bir efsane bir destan değil
Kıyıları çıldırtarak dolaşan
Adaçayları ve kekiklerle söylenir
Yağmurun
Suları mızrak mızrak noktaladığı yerde
Bin kudüm bin zil eşliğinde
Arşipel bir tanrısız törendir
Yeryüzünün en mavi yüreğinde

Yüzyılların toprak sözlü tanıklığında
Ve kanlı damarlarla çatlamış
Mermer yüzünde kutsallığın
Bir yanı geçmişin yelelerini savuran
Rüzgârlarla seslenir
Deniz dillenir
Dağlar çiçeklenir
Gökyüzü parça parça düşer
Suların tutuşup yanan güllerine
Her şey bir ezginin
Sessiz tufanında yeniden bütünleşir

Her akşamüstü köpüklerin çoşkusuna
Yeşil bir mendil düşüren orman
Hep dışardan katılır
Bu tanrısız törenin sözsüz ritmine
Dirençli meşeler
Gür çamlar
Ve delikanlı çınarlar
Gümüş oklu dallarıyla
Kuşatmak için gökyüzünün kalelerini
Maviliklerin saraylarını
Tül tül yırtarak yarışırlar
Ve her zaferde zakkum çiçeklerini
Kıyıların göğsüne nişan diye takarlar

Bir efsane bir destan değil
Zamanın sessizliğini kahkahalaştıran
Işıkların renkleri bestelediği yerde
Arşipel bir fesleğen şarkısıdır
Dünyanın bütün mavi dillerinde
Nar çiçekleri ve sümbüllerle söylenir
Yalnızlığa ay düşer dalga seslerinde
Sessizliğe güneş çağırır
Başlar ki yüreğin ırmaklarında
Şahlanan bir uzun coşku
Sonsuzluğun anlamını türküler ufuklar
Derinliğin koynunda çok sesli düşler
Ve aşk
Nasıl da şaşırır
Bilinç bahçelerini süsleyen yediverenler
Yanar kül olur apansız
Kaçıp giden ve şiirleşmeyen sözler

Bir efsane bir destan değil
Bütün boyutları böyle bütünleştiren
Ne Arşipel yorulur dile gelmekten
Ne de onunla gün boyu söyleşen
Böyle her akşamüstü yeniden
Yeniden yaşanır bu tanrısız tören

OF ÇEKME

Of çekme
Sözcüklere sığmayan fırtınalar
Dinsin diye içinde
Of dedikçe
Başını taştan taşa çalan
Gençliğimi kanatıyorsun sesinde

Bu kaçıncı esişim söyler misin
O karlı bozkır akşamlarından sana doğru
Hep arkamda buz tutan bir yaşamın
Donmuş anısı
Ve önümde portakal bahçelerinin
En turuncu kavuşması

Gelişime halay tutan
Ormanlarla konuştum yol boyunca
Sevincime çam rüzgârları sunan
Dağlarla konuştum
Yok artık mutluluğa kurşun sıkan
İçimdeki anlam kargaşası
Öfkeler giyinmiş o güzellik törpüsü yok

Dilimde türküleşenler konuşacak
Bundan böyle yalnızca
Türkülerimde nehirleşenler konuşacak
Yalan umut sellerine kapılmalar
Ve coşmalar çoktan bitti
Artık acılardan acılara koşturan
Hiçbir aşka inanamıyorum
İçimdeki sonsuzluğa sığmayan
O büyük sevgilere karşın
Çocukların
Ve çiçeklerin soldurulmasına dayanamıyorum

Bazen bir imge nasıl kulak verirse
Gümbürtüsüne telaşlı bir yüreğin
Aynen öyledir anlamını çözmek de
Çıkışı yasaklanmış bir sesin

Coşkular hep suskun olur nedense
Yeni bir aşkın çiçeklenişinde
Hüzün müdür o patlamanın ilk rengi
Sevinç mi bilinmez
Alır götürür insanı
Bir anda çöllerden denizlere
Ve denizlerden en kalabalık kentlere

Boş yere yorma
Daha nice fırtınalar bekleyen yüreğini
Dile getirmeye destanların yetmediği
Umut ırmaklarında bile
Bir susuzluktan başka bir susuzluğa
Koşarak yaşamak var ya hani
Dağları tutup yakalarından
Yol ederek yürürken doludizgin
Bir çakıl taşına takılmanın
Sancılarıyla kıvranmak var ya
Of çekme işte o kıvamda
Of çektikçe o suskun gürültünün ardında
Yıldırımları çıldırtan
Bir tufan başlar su ve ateş çığlığında

Bırak çektiğin oflar yerine
Ölümsüzleştirdiğin fesleğenler konuşsun
Güneşe selam selam büyüttüğün
Leylak gülüşlü umutlar konuşsun

İşte yine içten içe sessizce
Kurulan çatısına yepyeni bir şiirin
Hiç söylenmemiş sözcükler taşıyor
Ay yağmurlarıyla yıkanan gözlerin
Of değil artık ne olur
Çocuk çiçek ve müzik
Bir de aşk
Bir de dostluk ve kavga olsun sözlerin

KUTUP YILDIZI

O korku vardı hep çıkılan yolda
O korkusuzluk vardı
Suyun su olduğu günden beri akardı
Biri can verip aydınlatır
Diğeri boğar ve yakardı
Yaşamın her dönüm noktasında
Bir ileri bir de geri
Atılan adımlar gibi alçalma ve yücelme
Atılan adımlar gibi
Büyüme ve küçülmeydi adı
Biri sevgi olup yapardı
Diğeri öfke olup yıkardı
O korku vardı hep çıkılan yolda
O korkusuzluk vardı

Geceler güvensizdi
Gökyüzünde soluklar tükenirken
Ay sevinçsizdi
Bir şeyler vardı sanki hep yarım kalan
Bir anı ya da bir düş gibi
Uzak uçurumlarda sessizce sallanan

Yıllardan beri canlı tutulan ateşler
Söndürülürken yüreklerde birer birer
Kim yakacaktı
Uğrunda ölünen o büyük ateşi kim
Daha gün batmadan
Karartılan günlerin rengini
Gün doğarken
Kim haykıracaktı mor menekşelere kim
Kim ağlayacak
Kim gülecekti tüm güzellikler adına
Kim sevecek
Kim dövüşecekti
Kim takacaktı ölürken
Ölümsüzlüğü gül diye yakasına
Kışın kar açıp
Çiçek olacaktı buz sarkıtan dallarda
Yazın güneş açıp
Gelecek olacaktı ufuklarda kim

Bir yıldız vardır hani
Bütün yıldızlar içinde der Homeros
Ne kopmuştur hiçbir zaman
Kök saldığı kutsal yerden
Ne de boyun eğmiştir
Ölüm kusan hiçbir karanlık önünde
Nasıl susulursa
Bin yıllık zamana karşı okyanus dilinde
Aynen öyle parlamıştır
Tüm gecelerin gökyüzünde
Aynen öyle

Notaların tören tören canlanıp
Dile geldiği günden beri
Hiçbir senfoni bulamadı bu sesi
Bulamadı sarayların görkemli sütunlarında
Hiç mi hiç bestelenmeden
Ve seslendirilmeden yaşandı zindanlarda
Hücreler senfonisiydi adı

Yaylı sazlar: Demir parmaklıklar
Ve demir kilitli demir kapılar
Vurmalı sazlar: Taş duvarlar
Ve taş katılığında kör baskılar
Üflemeli sazlar: Şafakta idamlıklar
Ve direnen tutuklular
Erkekler kadınlar duvarlar ve ufuklar
Yıldızların içindeki o yıldızın
Ölüme ve ölümsüzlüğe doğru
Akışıyla başlıyordu hep birden uçuşarak
Ardından diğer bütün notalar
Ki maviliklerde süzülen kuşlar
Kurtuluş savaşında
Kurşuna ve saza vurulan türküler
Fransız ihtilalinde
Sürgüne ve giyotine gidilen marşlar
Ve bir nice kızıl meydanda
Yankılanan uğultular-uğultular
Sonra güneşe gönderilen
Özgürlük renkleri peş peşe
Ve fethedilerek
Ağzından öpülen enginler-enginler

Ey halkımın demir kazık dediği
Yıldızlar içindeki soylu yıldız
Varsın onlar söndü bilsinler seni
Bulutları delerek saldığın ışıklar
Ki bin renkli gelenek üzre
Balkıyıp çoğalıyor şimdi
Susmayan bir hücreler senfonisinde

Kentlerin en yumuşak sessizliğinde
Bildiriler düşüyor artık
İnsanların yüreğine yağmur taneleriyle
Gök gürlemeyince yer gülmez
Gök gürlemeyince yer gülmez diye

YOLCULUKLARA YENİDEN BAŞLA

Güneşin kıyılara sığmayan koynunda
Yaz bitti
Herkes dönerken
Terli ve yorgun yazlıklarından
Sen yolculuklara yeniden başla

Taşlarda parçalanıp dağılan suların
Köpükleşen ezgileridir
Seni ufukların diliyle çağıran
Bırak peşinde koşmayı
Bir türlü aşılamamış coşkuların
Palmiye gülüşlü
Deniz akşamlarında kalsın şarkıların
Sen yolculuklara yeniden başla

Ey yollarını hep çığ basmış halkların
Çıplak ve sevdalı yüreği
Ufukların sözlüğünde
Rastlanmaz sınır'ın anlamına
O söz ki
Uzaklık kötürümlerini durdurur yalnızca

Şiir diye dinlediğin o masallar
O yağız atlar ve meşin kırbaçlar yalan

Sakın ha bir göçer gibi durma
Ey yüreğim yolun denizlere varınca
Başını rüzgârların sesine
Ve köpüren suların göğsüne yasla
Sakın ha düşünme
Bindiğin gemilerin hangi ülkelere gittiğini
Sen yolculuklara yeniden başla

Varsın eylül vurmuş olsun bahçeleri
Bağlar bozulmuş olsun
Yine hiç durmadan seviçleri topla sen
Geçtiğin yerlerdeki çocuk gülüşlerinden

Her yolculuğa bir türkü yakan
Irmak boylarında konakla geceleri
Kuş seslerine dökülen
Yıldızlarla çoğalsın düşlerin
Seninle başlasın her yerde
Ve her zaman günün ilk zafer şenlikleri
Sen yolculuklara yeniden başla

BİR GÖLÜN KIYISINDA

- Sadri Pekak için-

Kaç kişiydik o gün
Toprakla bütünleşen ay ışığında
Ve sazlıkların
Islıkla bestelendiği bir göl kıyısında
Hem sularda sonsuz
Hem dağ başlarında
Çığlık çığlığa tutuşan bir sevgiyle
Kaç kişiydik o gün söyle

Gözlerimizde haykırırken
Yanan bir sessizliğin kutsal sözleri
Yine suların koynunda
Sevişerek dolaşıyordu dağların elleri

Neden hep kıvrak bir dişiyi çağrıştırır
Toprakla bir düşündüğümüz sular
Doğurur doğurur usanmaz
Her damlasına bin dağ
Bin ova sığdırır belki
Yine kaldırır köpüklerle gençleşen başını
Yalvarır yalvarır doymaz

Bir bakarsın ki anlayarak ve şaşarak
O erişilmez sanılan görkemli doruklar
Ya çığ akışlı arzularla inmiş kıyılara
Ya da yağmur yanaklı yamaçlarla
Sel dudaklı yarlarla
Koşarak teslim olup dalmış sulara

Söyle
Görünmeyen renklerin sır küpü dostum
Söyle
Mor üstünde hangi rengin
Kaçıncı tonudur bu gizemli sevişme

HANGİ GÜNÜN YÜZYILI

Sancısını yaşıyorsun kaç zamandır
Yeni bir güne sevinçle başlamanın
Yoluna ışık tutan sözcükler
Var mı o günün ışıltılı kanatlarında
Rüzgâra dost olan soluklar var mı
Altını çize çize soruyorsun nedense
Ki hep aldatmış olduğun kendine

Adın çoktan çocuğa çıkmış oysa
Çoktan anlaşılmaz olmuşsun
Şu güzel ömrün tam ortasında
Kuşları sora sora düşen yapraklara
Ey çılgın
Kanadı kırık her kuşa
Kanat olmaktan yorulmuşsun

Bulutları çarpışa çarpışa yorgun
Bir gökyüzüdür artık gülüşün
İçinde yıldız kaymaları
Ve şimşekler karışır birbirine
Ve hayran olduğun sonsuzluğu
Kendi bakışların anlatırken en güzel
Sen düşlerini kuruyorsun hâlâ
Uzak denizlerde boğulmuş bir aşkın
Ki uğrunda güneşi
Her akşam gül diye bırakıp sulara
Ve her sabah
Tomurcuk diye yeniden topladığın

Belki de bu yüzdendi kim bilir
Denizi her özledikçe ağladığın
Ey çılgın
Bunca zaman
Hangi günün yüzyılıydı yaşadığın

Kaç kez anlayacaksın daha
Senden geriye kalacak olanı
Seni senden habersiz
Sözcük sözcük yarına dizecek olanı
Daha kaç kez

İyi bak şimdi büyütttüğün çiçeklere
Şu çiçek
Aşka inancın sesidir açılmış
Şu çiçekse
Birlikteliğin hiç solmayan rengi
Hangi nehire sorsan tanır onları
Hangi denize sorsan
Mutlak dostudur onların
Ey çılgın
Bunca güneş içinde
Söyle hangi ışıklardır aradığın

DÖNÜM NOKTASI

-1-

Alçalan dağların yücelmesini görsen
Tanır mısın bir görüşme anında
Gözleriyle duvarları delen bir kadının
Sevinç gözyaşlarını ya da
Ertelenmiş sabahları taşıyan o gelin suların
Her şeyi tül tül süslediği
Köpük bir aşkın zindanlara vuran sesini
Sonsuzluğa atılan
Ve hiç kurumayan bir imza gibi tanır mısın

Bir dönüm noktasıydı suskun dillerde
O günün camlara öpücüksüz düşmesi
Cam yoktu oysa
Gün yoktu dünyayı karartan taşların
Islak saltanatını sürdürdüğü yerde
Yalnızca onurun sularıyla yeşeren
Bahçeler dolusu yürek
Ve tek tek sesler vardı
Bir geriye doğru gidişe çekilen setlerde

Kaç mevsim geçti gölgelerle kaplı
O yalansız güzelliklerin üstünden
Kaç ölüm
Kaç işkence
Kaç direnme türkülendi
Bir ezgi uğruna ateş basılan dillerinde
O güzelliklerin geleneği kimde şimdi
O dönüm noktasında bahçeler dolusu yüreğin
Ve tek tek seslerin mirası kimde

Kirletilmiş bir mavinin iğrençliğinden
Ve yüreği mühürleyişinden uzak
Gül üstüne kırmızı bir tişortun
Geleceği kucaklayan anlamıdır çoğalan

Nasıl da yalan renklere bürünmüş
Dönüm noktasına tutulan zaman aynası
Her düşte başka bir toz bulutu
Başka bir duman
Tam yetmişbeşinci gündü oysa
Direnci anıtların diliyle sonsuzlaştıran
Ve tekerlekli bir koltuktan uzanarak
Tel örgülerde kerpetenleşen ellerin
Zafere olan inancıdır hâlâ
Kulaklarımızda durmadan yankılanan

Ey boş uğraşlar ve yoz kahkahalar içinde
Eriyip yok olan insan yanları yaşamın

Ayvalar hep geçmiş yazları büyütürken
Acılarla boğulan bütün seslerde
Güller neden hep gelecek baharların
Aşkını dolaştırıyor sanki dilimizde
Güller dedim de
İhanetler bir korkunun iniltisine dönüştü
Birdenbire gittiğim her yerde
Oysa o gün
Daha yeni çiçekleniyordu bademler
Dallara güneş emziren pembe bir sevinçte
Ve leylak kolonyası bekliyordu dostlar
Yaklaşan ölüm kokusunu yıkamak için
Açlığın çürüttüğü buğday tenlerinde

-2-

Ey dökülen kanları dudaklarda ruj sanan
İhanet yanı geçen zamanın
Yenilginin rengini görsen tanır mısın
Teslimiyetin titrek dudaklarında
Başını kaldırınca uzayıp giden maviliklerin
Aşılmadan ve anlaşılmadan
Yanardağlara dönüşen azgın gürültüsünü
Geleceğin dünyaları biçimleyecek olan
Mağmasında tanır mısın

Gün dolanırken daha ışık selleriyle
O dönüm noktasının üstünde
Hâlâ bekliyoruz onları
Talan edilmiş bir bahçenin
Hiç mi hiç yılmayan çiçeklenişinde

Çok uzun bir aradan sonra
İlk kez görecekmişiz gibi denizi
Her yokuşta içimizde binlerce kanat sesi
Binlerce çağlayan dize
Henüz anlatamadık oysa
Kabarıp taşmalarımızın tek damlasını bile

Hiç söylenmemiş sözlere vursam diyorum
Anlatamadığımız o çığlıkları
Gözlerimize çivilerle perdelenen
Yanlışlık duvarını yıkarak gelir mi dile

Ey kumsallara mutluluk türküleri yazan
Hayali sevinç kaçakları yaşamın
Yaz bitti
Hani nerede
Yarın adına
Dün'ün gecelerine gömülen gözleriniz
Yüreklerin dağları çoktan silelendi
Pürköpük dalga sesleriyle çoktan
Uzaklarda fırtınalarla sevişiyor artık
Bir zamanlar bel bağladığınız o deniz

Yağmur yağıyor şimdi tüm bahçelere
Alabildiğine dost bir yağmur
En yumuşak topraklardan
Yatak yapıyor o direnç tohumlarına
Ve kar yağacak
Bir gece sabaha karşı göreceksiniz

Doğum öncesinin o sıcak bekleyişinde
Baharın aşkla
Ve inançla bütünleşen geleneği kimde şimdi
O dönüm noktasının
Eşsiz doruklarda şiirleşen mirası kimde

GÜLLERİN SÖYLEDİĞİ

Su yangını gün doğumlarından koparılmış
İki gül yaprağı
Kaç gündür
İmgesi olmuş anlatılamayan bir aşkın
Hangi özlemlerin anlamı çoğalsın
Ve ölümsüzleşsin diye açılmış
Hangi sevgilerle yollara çıkılsın diye
Saklanıp gelmiş bu güne

Şimdi ak bir kâğıdın tülden teninde
Ve karanlıkta
Şimşek dilinin birdenbiresinde
Her biri kaçarken yakalanan
Fırtınalı şiirler gibi geliyor dile

Diyorlar ki nar çiçekleriyle birlikte
Ey fırtınalarla düşüp yollara
Nehirlerin ezgili saçlarını
Her sabah soluğuyla tarayan
Düşler mi dondu buzul sessizliğinde
Yorgun dönmüşsün
Yarım kalan o coşkulu yolculuklardan

Hiç başlanmamış
Çok sesli aşklar kanıyor sanki içinde
Hiç kutlanmamış günler
Hiç koklanmamış
Ve öpülmemiş güzellikler kanıyor
Ellerini yoluyorsun belki bu yüzden
Bütün özlemlerin
Yine kimsesiz ve ateşsiz yanıyor

Ya sen dağların ırmakların soluğu
Bir başına milyonların uğultusu
Türküler güzeli ya sen
O gülleri birleştirirken rüzgâr ellerin
Estiğin duygu bahçelerinde
Hangi gecelerden sonra
Açılan şafak tomurcuklardı gözlerin

Seninle çoğalan bu iki damla renk seli
Şimdi masmavi bir imgenin güzelliğinde
Şahlanan denizler gibi uzanıyor önümde
Bakıp bakıp içleniyorum
Çok renkli sözcükler püskürüyor içimden
Ah yazabilsem
Yazabilsem her birini
Lirleri güzelleştiren
Yunanlı destanlar çıldıracak sesimden

KÜLLENEN YÜREKLER UTANSIN

Göz göze değilse bile yan yana seninle
Bir akşamın
Utançları perdeleyen sessizliğinde
Gel seyrine koyulalım
Birlikte koşturduğumuz bütün yolların
Hani güneşle yükselip göklere
Coşku saçan uçmaların ve çoğalmaların
Gel seyrine koyulalım birlikte
Bıçaklaşırken kâğıt kâğıt yırtılan
Ve gittikçe sancılaşan tavırların

Geçmişin umutsuzluk doğuran gecelerinde
Sönmeden yanan kim
Sonuçsuz sevinç ateşlerinde
Tutuşmadan küllenen ve kaybolan kim

Dünyanın bütün dil bahçelerinde
İki tek sözcük dolaşıyor yalnızca dilinde
Hırs ve para
Birinin
Diğerinde kaybolduğu ihanet şarkısı
Yüreği alıp mühürleyen
Ve onurun
Ölümüyle bütünleyen iyileşmez bir yara

Varsın küllenen yürekler utansın
Ne aşk giriyor artık sözlerine
Ne dostluk
Ne de inancımız olan kavga
Konuştukça sayılar doluşuyor bakışlarına
Konuştukça ayak oyunları
Yalanlar
Ve kurt sevinçleri dumanlı havaların

Ben yine sevinçten ve coşkudan yana
Bildikleri gibiyim dostların
İki çiçek büyütüyorum
Yaz göğünü kucaklayan penceremde
Bir gürültülü kokusuyla fesleğen
Bir de haykıran moruyla menekşe
Suladıkça diyorlar ki bana sessizce
Aşkı tutsak edersen cüzdanlara çeklere
Suların ışıklı türküsünü
Bir daha taşıyamazsın çiçeklere

DİRENÇ ÇİÇEĞİ

- Aysel Zehir için-

Yarım kalan hiçbir yolculuk yok bu yaşamda
Birbirine karıştırılan hiç bir boyut yok
Onbeş yaş nedir ki
Yılların sözle çizilen anlamında
Ya bir duygu selidir aralıksız
Ya da bir inanç fırtınası yüreğin
Dirence açılan gençlik koylarında

Bir devrin sembolü diyorlar şimdi adına

Toprağa ölüm düştükten sonra Hiroşima'da
Tüm bitkilerden önce yeşeren bir açelya
Şimdi Kadıköy-Rıhtım'da
Neyi çağrıştırıyor sana
Sen söyle ey direnç çiçeği-neyi

Liseli bir kız iken / saçlarında rüzgârlar
Cevizli tekelinde / ellerinde yarınlar
Elleri utandırır
Gözündeki söz senin / içindeki öz senin

Bir köpük onur uğruna kuruyan ırmaklar
Ve gelenek denizlerinde ezgilenen ışıklar
Henüz dile gelmedi
İstanbul'u ezen suskunluğunda senin

Gazetelerde resimlerinle dolarken sayfalar
Nedense söyleşilerde yalnızca
Beyin hücrelerine yöneltiliyor sorular
Sense ölüm rengine inat
Tan maviliğince susuyorsun
Yalnızca geçmişin
Gelecekteki ölümsüz sesini yanıtlıyorsun
Hani çok çok övmekten korktuğun
O bin renkli açelyanın inançlı sesini
Yanıtlıyorsun-gülümsüyorsun-susuyorsun

Bağrındaki besteler / yüzündeki ezgiler
Dile gelmez sözlerin / bilinmez ki ne söyler
Dilleri utandırır
Gözündeki söz senin / içindeki öz senin

Ey ovaların ateş ateş çölleştiği yerde
Toprağın ırmak ırmak yüreklenişi sen
Yarınlara selamını iletsin diye adın
Damarlarına bağlanan yaşamı
Ölümü kucaklarken ellerinle kopardın

Kurtarmak için enginlerin anlamını
Gökyüzünü yere indirdiğinden beri
Ya da silmek için bir damlanın yüzünü
Bir okyanusu kucağına bastığından beri
Ve bıçak sırtı bir dönem uğruna
Bütün zamanı omuzlarına aldığından beri
Adın bir açelyadır artık senin
Koynuna ölüm düşürülen bütün topraklarda
Bir açelya

Askıda falakada / her mevsimde dört açan
Hücrede zindanlarda / güneşsiz ışık saçan
Günleri utandırır
Gözündeki söz senin / içindeki öz senin

Yepyeni sözcükler yeşeriyor şimdi
Alnının ışıklı yamaçlarında
Yüreğini içmek gerek duymak için
Soluğunu solumak gerek
Her dalıp gidişinde
Bin şiir çıkarıyor belki gözlerin
Yaşama gözlerinle dalmak gerek

Bir devrin sembolü diyorlar şimdi adına

Dolar dolar gözlerin / varılmaz ki gizine
Bir damlası bile / dökülmez ki yüzüne
Selleri utandırır
Gözündeki söz senin / içindeki öz senin

YARINA BİRLİKTE

Güneş kaçırılırken bunca yıl
Ay vurulurken önümüzde
Bu omuz omuza ışıklar
Nereden ve nasıl süzülmüş içimize
Kanı kurutulmak istenen sevgilerden
Ve umudu kesilmek istenen
Sevinçlerden geliyoruz oysa
Sarayları deprem görmüş
O korkunç ayrılıklar yok sesimizde
Soframıza taht kuran bunalımlar yok

Yine gözlerimizin sonsuzluğunda
Dünyanın tüm çocuklarına yetecek kadar
Görüyorum ki nefret bahçelerinde
Sevgi açtıracak bahar var

Ah o aynı sesleri parça parça
Haykırdığımız günler
Camlarda yağmur tanelerince
Dağılıp savrulduğumuz günler
Ki sesler yarım
Renkler yarım
Akşamlara ertelediğimiz zaman
Yaşanmamış tüm coşkuları
Yarıya inerdi hep birden
Yüreğin gönderindeki bayraklar
Tarihsel bir ölümün
Törenine dönüşürdü sanki her şey
Ta ki birlikteliğin ormanında
Her yaprağı aynı dilden
Ve birlikte sevinceye kadar

Yok artık tek tek sesleri yaşamın
Günün ayrı ayrı doğması yok
Yepyeni bir gök parçası büyüyor
Şimdi avuçlarımızda
Kanat kanada uçmalar adına
Ve yürek yüreğe
Çarpmalar adına tutuşuyor ufuklar

Duyun ey çocuklar
Ne deprem yarası
Bu gök parçasının kalabalığında
Ne yarıya indirilmiş bayraklar var
Adım adım yürünen yarınlarda
Açılmakla bitmez artık
Sesimizde püsküren tomurcuklar

CİĞER PAREM

İçim dolu özlem yanar ciğer parem
Öptükçe resmini coşar büyür neden

Geceler ki böyle senden ayrı geçen
Bin sabah getirir bana gözlerinden
Ciğer parem gözlerinden

Bir nehir al bir de rüzgâr ellerine
Sonsuz baharları söyle sessizliğe

Doluya tutulan dalda solan çiçek
Umut açarken ne renktir söyle bilsin
Ciğer parem söyle bilsin

Bir güzellik uğruna ömrünü veren
Bir mutluluk tadına varmadan giden
Irmakların diliyle türküler dizen
Kararmamış yürek bilsin ciğer parem

Söyle ayrık tarlasında güller duysun
Yarını bugünden gören canlar duysun

Baharı giyinen dallar kar altında
Güneşe uzanan kollar karanlıkta
O yılmayan sevdan duysun

RÜZGÂRLA BİR

Hangi günün gecesidir / yazı kışta bulan bilir
Gün içinde görünmeden / günü suya salan bilir
Dağlar düze iner birden
Aşkı sonsuz kılan bilir / rüzgârla bir olan bilir

Göl göl olur damla biri / çentik atar günlerine
Sel sel akar diğerleri / güneş güler tenlerine
Biri bine döner birden
Yolu yakın kılan bilir / rüzgârla bir olan bilir

Rüzgâr çocuk sesleriyle / mavi bir düş kurar gökte
Sözde türkü dalda çiçek / olur açar her yürekte
Gözden perde iner birden
Düşü gerçek kılan bilir / rüzgârla bir olan bilir

NAR ÜLKESİNE SON ŞİİRLER

-1-

Ölen sen değilsin
Ey tanrıları yaratan nar ülkesi
Şiir değil
Aşk değil ölen
Sahte sevgilerdir yalnızca
Dalgalarına karışıp giden
Denizler dolusu zamanın
Bir damlacık anında
Sahte sevinçlerdir
Ölüp de anılar çukuruna gömülen

Nice yıllar geçti aradan
Nice yasak çırpınışlar
Gözlerimi çoğaltan
Nice nar şenlikleri sende
Yasak bir yürüyüşe
Kortej olduğumuz yerlerde
Ve yepyeni bir dünyanın
Kıyısına sürgün gidişlerde
Hep yaprak yaprak açılan günler
Karışmış rüzgârlara
Savruluyor şimdi birer birer
Mezarlar üstünde açılan güllerde
Telörgü ve zincir kıskacında
Renklenip açılan karanfillerde
Hani tuallere sığmayıp da
Denizlere taşan renkler
Ve geceleri sabahlaştıran
O çılgın ay ışıkları
O büyülü sözcükler
Nice yıllar geçti aradan
Nice ölüp de yeniden dirilişler

-2-

Ölen sen değilsin biliyorum
Ey alevi koynunda koruyan kor ülkesi
Özlem değil
Kavuşmak değil ölen
Sen yine buyrukları köpükten
Mavi dinler yaratıyorsun tapınaklarında
Yine tarih dokuyorsun an be an
Ve damla damla
Aşk adına
Mor çiçekler büyütüyorsun kıyılarında
İşte gemicilerin koruyucusu Athena
Paramparça sütunlu gözlerle bakıyor
Şimdi gemisiz ufuklara
İşte aysız gecelerin ölümsüz ışığı Apollon
Gözleri
Bir tutam ışığa hasret gömülmüş toprağa

Her şey bir sonu söylüyor sanki
Bir de sonsuzluğu gösteriyor
Zamana uzanan ışıktan elleriyle
Ne sondadır oysa bu yürek
Ne sonsuzlukta
Açıkla şimdi bana
Ey coşkulara zincir kırdıran nar ülkesi
Açıkla
Sevgiyle öfkenin bıçak sırtı arasında
Nedir yolumu bekleyen
Bu kıran kırana boşlukta

-3-

Kırılan dalgalara söylenen şarkılar
Gözlerde türkülerle süzülen çığlıklar
Yok artık hiçbiri yok
Düşleri kurulan ak bulutlar çoktan dağıldı
Bitti
Anılarda sallanan ve gittikçe silinen
Bir nakarat kaldı o büyük sevgiden
Bir de sonsuzluğun ezgileriyle beslenen
Ve yaşlandıkça güzelleşen sen

O deniz ki
Hiçbir kıyıya köpük köpük sunulmamıştı
Uğrunda göller kurumuş
Ama nehirler boğulmamıştı
Toprak çatlamıştı belki sevgisizlikten
Çiçekler susamıştı
Ama yağmur yılmamış
Gökyüzü yorulmamıştı
O sevgi ki hiçbir şiire
Böyle sözcük sözcük konulmamıştı

Ölen sen değilsin biliyorum
Yalnızca içimdeki sende
Kıyılarına sığmayan o büyük sevgiden
Bir şeyler var kopup giden
Ve hiç geri gelmeyen
Duyulup sezilen
Ama bir türlü söylenemeyen
Bir şeyler
Ki durmadan kanıyor
Şu anda yaşamı yeniden güzellerken bile
Kuruyan pınarlarımın
İçten içe ve sessizce tükenişlerinde

-4-

Hani tarihin bitkinliğini gizleyen
O mavi dudaklı kız
Biliyorum sende doğurmuştu tanrısını
Senin
Hanımeli ve yosun kokan kollarında
Daha soğuk
Bir başka sende öldürdü damla damla
Sonra denizsiz
Ve nehirsiz bir kentte gömdü toprağa
O mavi dudaklı kız
Daha üç yaşında
Bir hiç uğruna kül ve yalnız

İşte yine iki tapınak arasında
Bir kaya başında
Hiç kimse yok gecenin sancısında
Yüzyılların uğultusundan başka
Bekliyorum
Bekliyorum da o çılgın ay ışığını
Bir türlü tutuşup yanmıyor sularda

Bir yıldız yağmurunda saçlarım
Tel tel ıpışık sarhoş
Yüreğimse hırçın mavi bir rüzgârda
Dalgalı bir parçan olmuş senin
Patlıyor kayalıklarda
Patlıyor dağılıyor
Sanki hiç yaşanmamış aşklarda

-5-

Ey gökyüzü ve deniz dibi çığlıklarını
Susturan gün
Her sonun koynunda bir sonsuzluğu
Deli taylar gibi koşturan gün
Bir fırtına daha bitiyor sabahın ağzında
Bir fırtına daha
Ölen bir aşkın hüznüyle geçip üstünden
Kayboluyor ufuklarda

Varsın ölüm olsun bu boşluğun adı
Sen aldırma
İşte ölü saray duvarlarında gelincikler
Sevinci çoktan çalmışlar ölümün koynundan
Ve köklerini çoktan salmışlar
Binlerce yıllık hüznün ıslak bağrına

Ölen sen değilsin
Ey renkleri çıldırtan mor ülkesi
Şiir değil
Aşk değil ölen
Gözlerimdeki güneşin önünde bir bulut
Ve içimdeki denizde
Bir dalgadır yalnızca geçip giden

İÇİNDEKİLER

Bir Yeraltı Nehrini Beklerken /5
Tanrısız Tören /11
Of Çekme /14
Kutup Yıldızı /18
Yolculuklara Yeniden Başla /23
Bir Gölün Kıyısında /26
Hangi Günün Yüzyılı /28
Dönüm Noktası -1- /31
Dönüm Noktası -2- /35
Güllerin Söylediği /38
Küllenen Yürekler Utansın /41
Direnç Çiçeği /44
Yarına Birlikte /48
Ciğer Parem /51
RüzgârlaBir /53
Nar Ülkesine Son Şiirler -1- /54
Nar Ülkesine Son Şiirler -2- /56
Nar Ülkesine Son Şiirler -3- /58
Nar Ülkesine Son Şiirler -4- /60
Nar Ülkesine Son Şiirler -5- /62

rüzgârla bir

iki çiçek büyütüyorum penceremde
Bir gürültülü kokusuyla fesleğen
Bir de haykıran moruyla menekşe
Suladıkça diyorlar ki bana sessizce,
Aşkı tutsak edersen cüzdanlara, çeklere
Suların ışıklı türküsünü
Bİr daha taşıyamazsın çiçeklere

394181
AMP
2072

YURT
KİTAP-YAYIN

ISBN 975-7076-05-8
9 789757 076056